

JOYCE DEEKS BIBELNOTER - TREDIE MOSEBOG

100 Tredje Mosebog 1

Præsten skal bringe det alt sammen som brændoffer
Der skulle mange forskellige slags ofre til at pege frem mod alle aspekter i Jesu Kristi ene fuldgyldige offer (Hebr 10:14). De begynder i dette kapitel med brændofferet. Det specielle ved brændofferet var, at hele offerdyret skulle brændes på alteret. Det var alt sammen ofret til Herren; hverken præsten eller offerbringeren fik nogen del. Det er godt at takke Gud for alt, hvad han har gjort for os, men lad os ikke glemme at tilbede Gud, simpelthen fordi han er Gud (Åb 4:11). Vi har svært ved at lade os selv helt ude af billedet, men det er godt engang imellem at prøve at samle vore tanker om Gud den hellige og almægtige Skaber.
HUSKEVERS: Johannes' Åbenbaring 4:8,11

101 Tredje Mosebog 2

Alle dine afgrødeoffer gaver skal du salte
Afgørdeofferet var en gave bragt til Gud i erkendelse af, at jordens afgrøde var en gave fra ham. Noget af det blev brændt på alteret, og resten tilfaldt præsterne som en del af deres mad. Det måtte ikke være syrnede; Jesus bruger surdej som billede på hykleri (Luk. 12:1). Afgørdeofferet taler ikke om Jesu Kristi død, da intet blod er udgydt, men derimod om hans fuldkomne liv. Det fine mel er et billede på hans fuldkomne menneskeliv, og olien, at han også var Guds salvede, Kristus. Saltet måtte ikke mangle - det kaldes "din Guds pagts salt" og taler om Guds pagt med dem, måske "bordfællesskabet" (Anden Mos. 24:7-11).
HUSKEVERS: Markus 9:50.

102 Tredje Mosebog 3

Af sit måltidsoffer skal han bringe Herren et offer
Måltidsofferet, også kaldet takofferet og fredsofferet, skulle være et lydefrit han- eller hundyr. Fedtet skulle brændes på alteret som Guds del, og blodet stænkes på alteret som ved alle blodofrene. Resten skulle spises som et festmåltid; det er dog ikke den side af sagen, der understreges her, men Guds del. Vores tak- eller måltidsoffer er Herren Jesus Kristus, det lydefrie Guds Lam, som Skærtorsdag nat valgte Guds vilje, selv om det betød hans offerdød (Luk. 22:42). Måltidsofferet understreger den side af Jesu Kristi offer, at det har ført os ind i fællesskab med Gud.
HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 1:3

103 Tredje Mosebog 4

Han skal lægge sin hånd på syndofferdyrets hoved
Syndofferet var for uforsætlige synder. Hvis det var den salvede præst, der var skyldig, måtte han ofre en tyrekalv, et større offer end et almindeligt menneske skulle bringe, fordi hans ansvar var større pga. hans embede. Men han måtte ofre lige som alle andre. Synderen lagde sin hånd på syndofferets hoved som tegn på, at han var et med dyret. Da dyret blev slagtet, var det som hans repræsentant. Jesus ofrede sig selv i vort sted; han bar vor synd på sig. Han led uden for Jerusalem, ligesom syndofferet blev brændt uden for lejren. Tænk, at vi har fået lov til at "lægge vor hånd" på ham - at hans offer soner vore synder, blot vi vil erkende vor skyld og tage imod tilbuddet!
HUSKEVERS: 1. Petersbrev 2:24

104 Tredje Mosebog 5

Når nogen synder i troløshed mod Herren og lyver
Ved at bedrage eller snyde sin næste gør man sig skyldig i troløshed mod Herren (21). Enhver synd er dybest set mod Herren, for al synd krænker Herren. Derfor kan det ikke gøres godt bare ved at give vedkommende erstatning; forholdet til Herren må bringes i orden. Det forstod David, da han "snød" Urias så groft, tog hans kone og fik ham dræbt i krigen (Sl. 51:6). Offeret, der krævedes efter Moseloven, kaldes et skyldoffer. Vi har svært nok ved at påtage os ansvar for egen skyld og ikke skyde den på andre. Jesus tog ansvaret for vor synd; han er vort "skyldoffer"; han, som var uden svig, ofrede sig selv én gang for alle som soning for vor skyld; men vi behøver gang på gang at komme til ham og få tilgivelse baseret på dette ene offer. Hvilken nåde, at han, som var skyldfri, tog vor skyld på sig, for at vi kunne blive skyldfrie!
HUSKEVERS: Esajas 53:9-10.

105 Tredje Mosebog 6

Ilden på alteret skal holdes brændende
Her gives flere detaljer om nogle af ofrene beskrevet i kap.1-5 Det understreges, at ilden på alteret holdtes ved lige ved ofrene; hver morgen og hver aften blev et nyt brændoffer lagt på. En håndfuld af afgørdeofferet blev brændt på alteret som symbol på, at det hele var Guds. Så fik præsterne resten, ikke som en gave fra den, der bragte offeret, men fra Herren. Hvis vi ikke fornyer vor "alterild" hver morgen og hver aften ved på ny bevidst at overgive os til Herren, kan det ikke undre os, om vi bliver lunkne (Rom. 12:1). Han er vor opstandne Frelser, som var død, men lever. Derfor ved vi, at hans offer for vor skyld er tilstrækkeligt; og han bor i os ved sin Ånd for at virkeliggøre vor frelse fra syndens magt.

HUSKEVERS: Romerbrevet 8:11

106 Tredje Mosebog 7

Det skal være en eviggyldig retlighed, slægt efter slægt

Vigtige detaljer om skyld- og måltidsofferet understreges. Præsterne var "heltidsarbejdere" i Herrens hus, derfor fik de deres underhold bl.a. fra ofrene, idet bestemte dele tilfaldt dem. Samme princip gælder i Det nye Testamente, hvor de, der brugte hele deres tid til at forkynde evangeliet, havde ret til at blive underholdt af menigheden (se f.eks. Første Kor.9:6,11-12). Den enkelte israelit var afhængig af præsten i sit gudsforhold, idet kun præsten måtte ofre det offerdyr, han bragte. Præsten måtte strengt overholde de mange offerlove, for det var farligt at nærme sig den hellige Gud. Under den nye pagt er Jesus Kristus både præsten og offeret, anden mellemmand behøves ikke i vort forhold til Gud (1 Tim 2:5). **HUSKEVERS: Hebræerbrevet 10:19-21**

107 Tredje Mosebog 8

Han iførte dem kjortler, bandt skærf om dem ...

Aron og hans sønner var ikke mere hellige end de andre israelitter, men indvielsesritualet skulle hellige dem til deres gerning, dvs. skille dem ud fra de andre israelitter som udvalgt af Gud til at gøre præstetjeneste. Ritualet bestod af en symbolsk badning; de fik præsteklæderne på; Aron blev salvet sammen med alle de hellige ting; til sidst ofrede Moses et syndoffer, et brændoffer og et indvielsesoffer på deres vegne. Alt dette blev gjort for dem. Det minder os om, hvad Kristus har gjort for os. Vi er blevet rensset fra vore synder og iført Guds retfærdighed, idet vi er gjort retfærdige af nåde (Rom.3:24); vi er blevet beseglet med Guds hellige Ånd. Derved er også vi indsat til præstetjeneste for Gud.

HUSKEVERS: 1. Korinterbrev 6:11

108 Tredje Mosebog 9

Da hele folket så det, brød de ud i jubel

Det er ingen overdrivelse at sige, at det var forbundet med livsfare at nærme sig Herren - se næste kapitel. Aron er blevet indviet til sin tjeneste i helligdommen, og nu ofrer han sine første ofre som ypperstepræst. Hele tiden er Moses der for at sikre, at alt bliver gjort, som Herren har påbudt. Kun da er der håb om, at den hellige Guds nærværelse bliver til velsignelse og ikke til forbandelse for dem. Når Herrens herlighed viser sig, fortærer ilden ofrene på alteret i stedet for folket. Folket jubler og tilbeder, når de ser dette bevis på, at Herren har taget imod Arons ofre på deres vegne. Jesu Kristi offer har banet vejen for os, så vi frit kan møde Gud, men med ærbødighed, for hans hellighed er uforandret.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 10:21-23

109 Tredje Mosebog 10

På dem, som kommer mig nær, viser jeg min hellighed

Da Herrens herlighed viste sig i kapitel 9, blev det til jubel for folket (23-24) - her blev det til forfærdelse og sorg, for ilden slog ned på Nadab og Abihu, så de døde. Grunden var, at de frembar fremmed ild for Herrens ansigt, som han ikke havde befalet. 9-11 tyder på, at de var berusede og ikke vidste, hvad de gjorde, men det var ingen undskyldning, og Herrens ild fortærede dem. Det var en stærk understregning af Herrens hellighed, og at det kun var muligt at nærme sig ham ved nøje at overholde de foreskrevne ofre. Gud havde anvist vejen til ham - enhver anden vej førte til død. Under den nye pagt er Jesus Kristus den eneste vej til denne hellige Gud.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 14:6.

110 Tredje Mosebog 11

I skal være hellige, for jeg er hellig

Vi er ikke underlagt disse spiseregler for at opretholde en rituel renhed; men budskabet til os er klart: I skal være hellige, for jeg er hellig. Hvis det var så vigtigt med den rituelle renhed, hvor meget mere må vi ikke vogte os for den indre urenhed, det urene ord eller den urene tanke, der besmitter. Vi bliver påvirket af det, vi hører og ser, derfor er det nødvendigt f.eks. undertiden at lukke for fjernsynet, undgå snavsede ugeblade osv., ellers bliver vi vænnet til ting, vi først blev forarget over, og godkender dem. Vi kan ikke lave regler for hinanden, men vi må være vågne for, hvad der drager os nærmere verden, for det drager os bort fra Gud. Vi tilhører Gud, derfor bør vi spise sundt og afholde os fra skadelige nydelser.

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 1:15

111 Tredje Mosebog 12

På den måde skaffer præsten hende soning

Denne ceremonielle urenhed i forbindelse med en fødsel betyder ikke, at det er syndigt at føde børn, for Guds befaling til Adam og Eva var: "Bliv frugtbar og talrige". Men syndefaldet bragte forbandelse over skabningen, og fødselsveerne var en del af Herrens dom over mennesket (Første Mos. 3:16). Dette kapitel giver baggrunden for Lukas 2:21-24, hvor Maria efter Jesu fødsel bringer turtelduerne som offer i templet, (hvilket også viser familiens fattigdom). Jesus skulle ofre sig selv for at frelse os fra lovens forbandelse; men ved hans fødsel måtte Maria overholde loven og søge renselse. Tempelbesøget gav anledning til at bringe barnet, som var Guds gave, tilbage til Gud.

HUSKEVERS: Apostlenes gerninger 13:38-39.

112 Tredje Mosebog 13:1-28

Den 7. dag skal præsten undersøge det angrebne sted

Det er underordnet, hvilken sygdom denne spedalskhed var. Vi får mest udbytte af disse kapitler, når vi ser den som et symbol på synd, og hvor farlig og smitsom den er. Det var præstens ansvar at stille diagnosen. I tvivlstilfælde skulle han lukke den angrebne inde i syv dage. Tænk på den angst for præstens dom, vedkommende har følt i de syv dage, for den bestemte, om han ville blive udstødt fra samfundet, eller om han fik lov at vende hjem. For præsten kunne ikke rense ham, dersom han var spedalsk, men kun erklære ham uren. Hvilken nåde, at når vi lader Guds lys afsløre vor synd, kan vi med det samme få renselse i kraft af Jesu Kristi offer for os.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 1:9.

113 Tredje Mosebog 13:29-59

Han skal tilhulle sit ansigt og råbe: "Uren, uren!"

Når præsten havde konstateret spedalskhed, skulle han erklære vedkommende for uren. Det var som at få en dødsdom, og den spedalske sønderrev sine klæder, som var han til sin egen begravelse. Da Herren slog Miriam med spedalskhed som straf for misundelse mod Moses, beskrev Aron hende forfærdet som "en dødfødt" (4Mos. 12:12). Spedalskhed var frygtet, for den betød udelukkelse fra familie og venner, ja, fra hele samfundet. Han måtte advare alle mod at nærme sig ham ved at råbe: "Uren, uren!". Sådan er synd i den hellige Guds øjne. Vi må ikke tage det lettere med synd, end Gud gør. Men afskyr vi den, især i os selv, kan vi søge renselse.

HUSKEVERS: Esajas 6:5-7.

114 Tredje Mosebog 14:1-32

Præsten skal ... skaffe ham soning; så er han ren

Præsten måtte gå ud til den spedalske, der ønskede at blive erklæret for ren. Renselsesprocessen var meget omfattende og foregik i flere stadier; den begyndte uden for lejren (4-8), hvor den ene fugl fløj bort som symbol på, at urenheden var fjernet ved den andens død. Inde i lejren fortsatte ceremonien, og først efter syv dage og flere ofre og vaskning blev han fuldt ud accepteret i samfundet og måtte tage hjem. Der måtte ikke herske den mindste tvivl om, at han virkelig var ren. Tager vi det så nøje med syndens besmittelse? Ligesom der var en vej tilbage for den spedalske, der blev ren, er der en vej tilbage for den angrende synder, der forlader sin synd.

HUSKEVERS: 2. Korinterbrev 2:6-8.

115 Tredje Mosebog 14:33-57

Han skal rense huset for synd med fuglens blod

Spedalskhedsbesmittelse kunne også vise sig i bygninger. Husets ejer måtte omgående sende bud efter præsten, og hvis den spedalske plet kunne fjernes, skulle huset renses for synd ved et offer; den levende fugl symboliserer, at besmittelsen er fjernet. Kunne spedalskheden ikke fjernes, måtte hele huset rives ned. Det var igen en understregning for israelitterne af, at intet urent kunne tåles i deres midte, når Herren var deres Gud. Er vore hjem fri for "spedalskhed"? Lad os fjerne enhver besmittet plet på væggen, på boghylden, ja, hvor som helst den findes, som ikke stemmer med, at vi tilhører en hellig Gud, og vore hjem er overgivet til ham.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 4:22-24

116 Tredje Mosebog 15

Så de ikke dør på grund af deres urenhed

Reglerne for karantæne for de urene i dette kapitel er næsten lige så strenge som for spedalskhed. Derigennem blev israelitterne til stadighed mindet om, at den hellige Gud var iblandt dem, og at ingen uren kunne bestå for ham. Den ceremonielle urenhed var selvfølgelig ikke altid ledsaget af moralsk urenhed, selv om det kunne være tilfældet; men de kunne ikke søge renselse, før det forurenende element var fjernet. Denne hellige Gud har åbnet en renseskilde for os ved Kristi blod. Men det kræver afstandtagen fra urenheden, dvs. omvendelse fra synd, at gøre brug af den. Vi viser foragt for Jesu Kristi forsonende død, hvis vi forbliver urene.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 5:5-6.

117 Tredje Mosebog 16

Han skal skaffe ... Åbenbaringsteltet soning

Forsoningsdagen (Yom Kippur) var den eneste gang om året, at ypperstepræsten måtte gå ind i det Allerhelligste. Advarslen "ellers skal han dø", har fået en tragisk understregning ved Arons to sønners død (kap. 10). Allerførst måtte Aron ofre et syndoffer for sig selv; han trængte selv til tilgivelse. Det må have været med bæven, at han vovede sig ind bag forhænget med røgelsen og stænkede blodet foran sonedækket - og endnu engang med blodet fra folkets syndoffer. På trods af de strenge regler angående urenhed (kap.11-15) var alt selv i helligdommen besmittet af israeliternes urenheder og måtte renses. Vi behøver større afsky for synd - da vil vi sætte større pris på den vidunderlige kendsgerning, at Kristus én gang for alle har vundet en evig forløsning. **HUSKEVERS: Hebræerbrevet 9:11-12**

118 Tredje Mosebog 17

Det er blodet, der skaffer soning, fordi det er livet
Syndens løn er døden; det blev slået fast allerede i Edens have (Første Mos. 2:17). Efter syndefaldet blev offerdyrene slagtet for at sone synd, ikke at de i sig selv kunne gøre det, men de symboliserede Guds Lam. Vers 11 er vigtigt for vor forståelse af forsoningen: blodet er *givet af Gud* til at skaffe soning. Dyrets blod repræsenterede dets liv; blodet var beviset på, at det var slagtet, og Gud accepterede blodet på alteret som sonemiddel. For ham talte det om Jesu Kristi blod, der én gang for alle ville blive udgydt på korset for at sone verdens synd. Dette fuldgyltige offer skal aldrig gøres om, og vi mindes det ved nadverbordet. Symbolske ofre er der ikke mere brug for.

HUSKEVERS: Åbenbaringen 1:5

119 Tredje Mosebog 18

I må ikke følge deres skikke
Seks gange læser vi: "Jeg er Herren!" i dette kapitel. Herren har ret til at bestemme over sit folk. Men han gør det til deres sande gavn. Han advarer dem mod at handle som egypterne eller som kana'anæerne. Deres skikke var vederstyggelige i Herrens øjne og førte til fordærv og selvudslettelse. Herrens løbuds er livgivende for dem, der retter sig efter dem, for vor Skaber ved bedst, hvordan vi kan leve sundt og godt. Vi, der hører Herren til, må være på vagt imod tidsånden, at ikke det, "alle gør", skal få indpas blandt os. Vi har en anden og bedre lov at rette os efter (Jakob 1:25). Den er både gavnlig for os som mennesker, og velbehagelig i Guds øjne.

HUSKEVERS: Jakobsbrev 1:21,25

120 Tredje Mosebog 19

Du skal frygte din Gud. Jeg er Herren!
Lige efter at behandlingen af den blinde og den døv er nævnt, kommer denne formaning: du skal frygte din Gud. Han ser og hører alt! Vort forhold til ham styrer vort forhold til andre. "Jeg er Herren" løber som et omkvæd gennem disse vers, næsten som en begrundelse for disse love. De danner grundlaget for et retfærdigt samfund, som Gud vil kendes ved. Guds love er, som de er, fordi *han* er, som han er. Hvordan er han? Han er den Almægtige, som elsker sin skabning. Vi ser Jesus vandre blandt mennesker og gøre vel; han gengælder ondt med godt. Han beder om tilgivelse for dem, der har korsfæstet ham. Næstekærlighed og gudsfrygt må præge hans folk.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 2:6.

121 Tredje Mosebog 20

I skal hellige jer og være hellige, for jeg er Herren
De mange afskyelige forhold, der forbydes her, er tydeligvis kun til skade for mennesket. Børneofringer til Molok er blot et eksempel på afgudsdyrkelsens uhyrligheder. Herren ønsker at have sit folk for sig selv. De skal ikke give noget til Molok eller søge råd hos en dødemaner eller sandsiger. De er Herrens og må hellige sig ham. Det kan de gøre, fordi *han* helliger dem (8). Herren har skilt sit folk ud fra andre (24). "Udskilt" og "hellig" betyder næsten det samme. Herren har udskilt os fra verden, for at vi skal *tilhøre ham*. "I skal hellige jer, for jeg er Herren jeres Gud". Det har intet at gøre med at skilte med "hellighed"; vi er ikke bedre end andre, men vi er simpelt hen adskilt fra verden for at komme Herrens hjerte nær. Vi er født af Gud og har derfor en helt anden ånd.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 15:13-14

122 Tredje Mosebog 21

De skal være hellige for deres Gud
Igen dominerer tanken om hellighed. Meget her gælder den udvendige ceremonielle hellighed, som ikke har betydning for os, men selve helligheden er os ikke uvedkommende under den nye pagt. Tværtimod advarer Hebræerbrevet os og siger, at uden hellighed skal ingen se Herren. Når præsterne under den gamle pagt skulle være så om-hygge med ikke at vanhellige sig, hvor meget mere vi, der har med "virkeligheden" (Hebr 9:11 gl.o) at gøre, og ikke blot "en skygge" (Hebr 10:1). Ukærlighed og bitterhed, en utilgivende ånd, der lader hånt om Guds tilgivende nåde mod os, er med til at vanhellige os, så vi mister vor fri adgang til Gud.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 12:14

123 Tredje Mosebog 22

I må ikke vanhellige mit hellige navn
De gaver, der var givet Herren, tilhørte ham og var derfor hellige. Kun præsterne måtte spise af dem, og de skulle passe nøje på, at de ikke gjorde det, mens de var urene. At spise af helliggaverne talte om at have samfund med Herren, og det havde de ikke som urene. Spiste de dem i uren tilstand, vanhelligede de gaverne - gjorde dem udelige. Herren siger, at israelitterne ikke må vanhellige hans hellige navn, men tilføjer, at han helliger dem. Når vi tager del i Herrens nadver, må vi være rene. Gaverne taler om hans død for os, at vi derved har fået tilgivelse og samfund med Gud. Kommer vi med uopgjort synd, modsiger vi vor handling. Vanens magt må ikke svække alvoren i det, vi gør.

HUSKEVERS: 1. Korinterbrev 11:27-28.

124 Tredje Mosebog 23:1-22

Herrens fester, de hellige festforsamlinger

Den første "fest", der nævnes, er den ugentlige hviledag, der for os er blevet søndag, Jesu opstandelsesdag. Det er en *fest*, hvor vi får lov til at være med i en hellig festforsamling! Jødernes fester svarer til begivenhederne i Jesu liv, og det understreger, at alt var planlagt af Gud. Ved påsken blev han korsfæstet (på trods af ypperstepræsternes ønske om at undgå påsken, Matt. 26:5); han opstod dagen efter sabbat-ten, den førstegrøde af de døde (Første Kor. 15:20), hvor førstegrødenegat blev ofret (10,15). 50 dage senere var det høstfesten, "Pinse", hvor Helligånden blev udgydt over de første disciple, og menigheden blev født - "høsten" fra Jesu offerdød.

HUSKEVERS: 1. Korinterbrev 5:7-8.

125 Tredje Mosebog 23:23-44

Netop denne dag må I ikke udføre noget arbejde

Forsoningsdagen var den 10. i 7. måned. Ligesom på de andre festdage, skulle der ikke arbejdes, og det synes at blive dobbelt understreget i dette tilfælde, idet ordene *netop denne dag* er tilføjet. Mennesket kan ikke bidrage noget som helst til forsoningen; den er helt igennem Guds værk. Ingen anstrengelse fra vor side, ingen bods-handling, kan lægge det mindste til dens effektivitet eller gøre os fortjent til at få del i den. Jesus har fuldendt værket; lad os tage imod det og hvile i den kendsgerning.

HUSKEVERS: Romerbrevet 4:4-5

126 Tredje Mosebog 24

Ren olie af knuste oliven til lysestagen

Lamperne på lysestagen inde i helligdommen skulle passes og forsynes med olie, for at de altid kunne brænde. Der måtte være lys hele tiden, det var "en eviggyldig ordning". Ligeledes måtte der aldrig mangle brød på bordet, der stod over for lysestagen; det var "en eviggyldig pagtsforpligtelse" at lægge nye brød frem hver sabbat. Først og fremmest er det Herren selv, der er lyset og brødet i Herrens hus. Men fordi han er i os, er vi også verdens lys. Det klareste lys stråler ofte fra dem, der "knuses" under forfølgelse og lignende. En gudsbespøtter ville forvandle lyset til mørke, derfor må han fjernes fra Herrens folk (16).

HUSKEVERS: Filipperbrevet 2:14-15

127 Tredje Mosebog 25:1-28

Da vil jeg byde min velsignelse at være hos jer

Loven om sabbatsåret var godt for jorden, men en prøve for troen. Herren lovede en tredobbelt høst det sjette år, så de ikke manglede noget i sabbatsåret. Israel holdt tilsyneladende ikke sabbatsåret (2 Krøn 36:21); de magtede ikke at give afkald på afgrøden. Det er trist, hvis vi går glip af Herrens velsignelse, fordi vi ikke kan give afkald. Ordningen med jubelåret skulle forhindre de rige i at samle sig store landejendomme på bekostning af de fattige. Den fattiges jord skulle sikres hans familie, selv om han i en årrække måtte undvære den. Den skulle altid vende tilbage til den oprindelige ejer eller hans arvinger i jubelåret. Landet tilhørte dybest set Herren.

HUSKEVERS: Malakias 3:10.

128 Tredje Mosebog 25:29-55

De er mine trælle, som jeg førte ud af Egypten

Disse bestemmelser gav beskyttelse til den fattige israelit, så han ikke skulle synke ned til almindelig trældom. Begrundelsen var, at han var Herrens træl ligesom alle de andre israelitter. De skulle derfor ikke undertrykke eller udnytte en fattig broder, men hjælpe ham, f.eks. med et rentefrit lån. De var allesammen Herrens trælle frelst ud af Egyptens trældom, og han var deres Gud - 4 gange bliver de mindet om dette (36,38,43,55). Som Herrens trælle må de adlyde hans ord og drage omsorg for de fattige. Vi er enten syndens trælle eller retfærdighedens trælle; vi tjener enten Satan eller Gud. Hvilken nåde, at vi ved troen på Jesus Kristus er blevet Herrens trælle, frigjorte fra syndens og Satans trældom.

HUSKEVERS: Romerbrevet 6:22-23

129 Tredje Mosebog 26:1-22

Jeg opretter min pagt med jer

4-13 giver en dejlig beskrivelse af den velsignelse, Guds folk nyder, mens de er ham tro. Ingen fjende får lov til at gøre sig gældende; marken og vingården giver en overvældende stor høst; alt ånder fred, frugtbarhed og fryd. Men det gælder kun så længe, de holder Herrens love og tilbøder ham. Vender de sig bort fra ham i ulydighed, bliver alt totalt forandret. I stedet for at nyde Herrens beskyttelse, lider de under hans tugt. Det er uundgåeligt, for Herren kan ikke opmuntre dem i deres synd ved at stå på deres side. Under den nye pagt er det ikke først og fremmest materielle goder, Herren velsigner sit folk med, men åndelige velsignelser, der varer evigt.

HUSKEVERS: Romerbrevet 8:31-32

130 Tredje Mosebog 26:23-46

For deres skyld vil jeg huske på pagten med fædrene

"Hvis I alligevel ikke hører på mig ..." og lignende kommer gang på gang fra v. 18; advarslen er, at Herrens tugt bliver strengere og strengere, så længe Israel ikke lader sig tugte, men fortsætter i ulydighed og trods. Til sidst synes alt håb ude, landet vil blive lagt øde og de overlevende ført bort. Sådan gik det; Israel mistede landet og har lidt utroligt meget i fremmede lande. Men total undergang skulle det ikke blive til p.g.a. Guds pagt med dem. Profetien ser frem til, at Israel i total afmagt en dag vil ydmyge sig og omvende sig til sin Gud. Så vil han huske pagten, og han vil tage imod dem som sit folk. Israel har en herlig fremtid (f.eks. Rom. 11:25-32).

HUSKEVERS: 2. Timotheusbrev 2:13

131 Tredje Mosebog 27

Når nogen afgiver et særligt løfte til Herren ...

Et løfte om at give en gave til Herren måtte overholdes. Gjalddet et menneske, var det i stedet for muligt at give penge efter en bestemt vurderingssum. Hannah indviede Samuel til Herren, før han blev født (Første Sam. 1:11); det førte til stor velsignelse for folket, at han ikke blev erstattet af en pengegave, men blev bragt til præsten Eli for at tjene ved Guds helligdom. Alle gaver i vers 1-29 var frivillige, ikke tvungne, men var de én gang lovet, var der ingen fortrydelsesparagraf. Det ville være at vise ringeagt for den hellige Gud. Har vi én gang overgivet os til Herren, er det utænkeligt, at vi vil lave om på en så alvorlig "pagt" med vor Herre og Frelser!

HUSKEVERS: Salme 50:14